

מעדותו של יוסף גוברין על התחושות הקשות שליוו אותו בימי השחרור הראשונים

יוסף גוברין, יליד 1930, רומניה, גורש לגטאות ולמחנות בטרנסניסטריה (מזרחית לרומניה), ושחרר בידי הצבא האדום במרס 1944. עלה ארצה ב- 1947, לאחר מעצר בקפריסין.

השחרור ארך, כאמור, יומיים-שלושה... יום הניצחון, 9 במאי, מצא אותנו בצ'רנוביץ. אני חליתי, כנראה מחוסר ויטמינים וחוסר קלציום, ושכבתי כשישה שבועות במיטה. ניסו לרפא אותי, אבל הייתי חלוש מאוד. ואולם ביום הניצחון אספתי כוחות ויצאתי החוצה... הלכתי ברחובות צ'רנוביץ ב- 10 במאי, לראות את המפגן של החיילים שעוברים ברחוב ושרים שירי ניצחון. זו היתה שירה חלושה מאוד...

הבראתי, אבל הייתי חלוש מאוד. ותוך כדי הליכה לקראת החיילים תפסתי את ההרס שזרעה המלחמה. בעיני היתה זו חוויה אישית מאוד, אולי בגלל שקיוויתי, במשך כל השנים שהיינו בגטו, שאבי בכל זאת עדיין בחיים. ההרס של המלחמה והיתמות שלי התגלו לעיני ביום הניצחון. ראיתי אז את ההרס שזרעה המלחמה אולי בצורה הרבה יותר ריאליסטית מכפי ששמתי לב קודם לכן. אותו ההרס היה למעשה סביבי יומם ולילה, אבל רק ביום הניצחון הבחנתי בו באותו רחוב שהלכתי בו... אז תפסתי כילד את גודל ההרס... ובאמת, יום הניצחון הזה נחרת בזכרוני עד היום כיום של... - לא יום של חג!

מקור: יהודית קליימן ונינה שפרינגר-אהרוני, **כאב השחרור, יד ושם, ירושלים תשנ"ה**, עמ' 32-33.